

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: CLEAN MANAGEMENT, a.s., se sídlem Příkop 4, Brno, zastoupená JUDr. Ing. Zdeňkem Rajdou, advokátem se sídlem Příkop 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.12.2010, č.j. 12744-15/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 15.12.2010, č.j. 12744-15/2010-ERU, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2010, č.j. 12744-15/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017356 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (21.12.2010) na dobu 25 let.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 22.10.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil osobě zúčastněné na řízení licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny od 21.12.2010 na dobu 25 let. Rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 1,890 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Havřice“, Uherský Brod, k. ú. Havřice, obec Uherský Brod p. č. 1085/1,2,3,4,5,6,7,8,9, 1085/10,11,12,88,93,96 a 1085/104,116,119.

Žalobce se nyní domáhá zrušení tohoto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán především okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že žadatel o licenci předložil celkem čtyři různé seznamy provozoven, přičemž podle posledních dvou činí celkový instalovaný výkon 1,88 MW. Žalovaný přesto udělil licenci pro celkový instalovaný výkon 1,89 MW. Licenci tedy udělil nad rámec žádosti. Podle žalobce také nebylo prokázáno vlastnictví, popř. užívací právo k energetickému zařízení. Protokol o předání fotovoltaické elektrárny žadateli o licenci byl totiž podepsán (a elektrárna předána) až 16. 12. 2010 (licence však byla udělena již 15. 12. 2010).

Žalovaný rovněž neodstranil rozpory v listinách předložených žadatelem a žadatel tak nesplnil technické předpoklady pro udělení licence. Podle revizní zprávy měl

celkový výkon elektrárny činit 1,875945 MWp. Propočtem podle zde uvedených fotovoltaických panelů však činí výkon 1,872630 MWp. Revizní zpráva však dále deklaruje bezpečnost ve vztahu ke zcela jinému počtu panelů (v části, kde uvádí způsob zapojení panelů do stringů).

Revizní zpráva se podle žalobce navíc týká toliko některých NN instalací (NN instalace od měničů dále a VN instalace „předmětem revize zřejmě nebyly“). Revizní technik ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení kvalifikoval venkovní prostory jako nebezpečné a zvláště nebezpečné. Osoba zúčastněná na řízení však nedoložila stanovisko Technické inspekce České republiky. Za této situace nemohl žalovaný uzavřít, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů podle § 5 odst. 3 energetického zákona k zajištění licencované činnosti. Žalovaný rovněž nevyjasnil, na jakých pozemcích je elektrárna umístěna. V rozhodnutí o zkušebním provozu jsou uvedeny některé pozemky nad rámec licence i žádosti o licenci. Žalovaný tedy pochybil, pokud tyto nejasnosti neodstranil ohledáním na místě.

Podle žalobce také spis neobsahuje podklady pro to, aby mohla být licence udělena na 25 let, jak se v daném případě stalo. Žadatel totiž doložil oprávnění užívat energetické zařízení toliko do 28.2.2011 (jak plyne z povolení zkušebního provozu)

Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky. Rozhodnutí o udělení licence je tedy nezákonné. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu. Při jednání pak uvedl, že žalobu navrhuje zamítnout.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření zpochybňuje existenci závažného veřejného zájmu. Žalobu pokládá za nedůvodnou. Poukazuje na to, že ve dvou posledních seznamech provozoven byla učiněna písařská chyba (namísto požadovaného výkonu 1,89 MW bylo uvedeno 1,88 MW). Uvádí také, že samo energetické zařízení nikdy nedosahuje maximálního výkonu a odkazuje k tomu na přílohu č. 3 vyhlášky č. 475/2005 Sb. Osoba zúčastněná na řízení dále upozorňuje, že vlastníkem energetického zařízení je již od 15.11.2010, a to na základě předávacího protokolu z téhož dne a dodatku ke smlouvě o dílo ze dne 16.10.2010. Tyto listiny měl žalovaný k dispozici, a pokud je nezahrnul do spisu, nelze to přičítat k tíži osobě na řízení zúčastněné.

Protokolem ze dne 16.12.2010 pak byly předány jen úpravy terénu, zbudování příjezdové dokumentace a úklid. Osoba na řízení zúčastněná rovněž objasňuje rozdíly v pozemcích ve stavebním řízení a v řízení licenčním a dokládá další revizní zprávy a listiny, z nichž má být zřejmé, že elektrárna byla v době rozhodování o licenci dokončena. Podrobně také zdůvodňuje, že stanovisko Technické inspekce České republiky nebylo třeba pro udělení licence předkládat. Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí posledního účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 9.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 21.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepříliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání

takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.). Právě uvedené pojetí bylo převzato i v dalších rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28.5.2015 ve věci sp.zn. 6 As 173/2014, nebo ze dne 18.6.2015, ve věci sp.zn. 9 As 294/2014, www.nssoud.cz) a bylo potvrzeno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 24.6.2015, ve věci sp.zn. 2 As 103/2015, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že se soud věcně zabývá každou žalobou nejvyššího státního zástupce, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za

situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v

případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence, a dále na základě důkazů soudem provedených při jednání.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živnosti je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 15.5.2015, čj. 62 A 112/2013-198, zrušil. Dospěl totiž k závěru, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložená revizní zpráva nebyla způsobilá technické předpoklady prokázat. Zdejší soud byl přitom toho názoru, že s ohledem na předložení pozměněného rozhodnutí o zkušebním provozu, z něhož byl úmyslně odstraněn údaj o počtu nainstalovaných panelů, nemohla být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence ani osoba zúčastněná na řízení.

Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2016, č.j. 7 As 153/2015-116, zrušen. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v případě stěžovatele (osoby na řízení zúčastněné) by v souladu s principem právní jistoty a ochrany nabytých práv bylo možné zrušit rozhodnutí o udělení licence až v případě zjištění takových vad správního řízení, které by svou intenzitou zásadně zpochybnily věrohodnost či pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán. V této souvislosti lze poukázat např. na rozsudek ze dne 28.5.2015, č. j. 6 As 173/2014 – 186, kterým byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Brně o zrušení rozhodnutí o udělení licence vydané v důsledku spáchání trestného činu podplácení. Krajský soud však přesto, že v obecné rovině z těchto správních východisek vycházel, rozhodnutí o udělení licence z hlediska ochrany dobré víry dotčených osob řádně neposoudil. (...)

Z rozdílných údajů o počtu a výkonu jednotlivých fotovoltaických panelů nelze bez dalšího dovodit, že revizní zpráva, kterou vyhotovil dne 16. 11. 2010 revizní technik, je nevěrohodná. V této souvislosti je třeba poukázat i na to, že náležitosti revizní zprávy jsou uvedeny v příloze 2 bod 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb. I když se jedná o výčet demonstrativní, ze žádného právního předpisu neplyne povinnost uvést do revizní zprávy jiné náležitosti, jako např. údaje o výkonu jednotlivých panelů a jejich celkovém počtu. Pokud měl krajský soud pochybnosti, zda byla FVE v rozhodné době dokončena, pak měl provést další důkazy, např. stěžovatelem navrhované výsledky revizních techniků R.K. či O.B., a pracovníků společnosti FAMES, spol. s r. o., popř. další důkazy (stavební deník apod.), jejichž potřeba se v průběhu řízení ukáže. Pro zrušení rozhodnutí o udělení licence nemůže obstát pouze závěr, že rozpory mezi jednotlivými listinami znevěrohodnily způsob provedení revize FVE. I v takovém případě je nutné pečlivě zkoumat závažnost tohoto pochybení a řádně odůvodnit závěr, proč se jedná o pochybení natolik závažné, že je důvodem pro zrušení rozhodnutí o udělení licence.

*Krajský soud tedy pochybil, pokud odůvodnil zrušení rozhodnutí o udělení licence **skutkově nepodloženým konstatováním, že FVE nebyla v době vyhotovení revizní zprávy ze dne 16.11.2010 dokončena.** Na krajském soudu proto v novém řízení bude, aby doplnil dokazování a následně posoudil, zda stěžovatel prokázal splnění technických předpokladů pro udělení licence podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Dospěje-li k závěru, že k jejich prokázání nedošlo, za použití shora uvedených kritérií pečlivě odůvodní, proč se jedná o natolik závažnou vadu, že před principem dobré víry a právní jistoty je třeba upřednostnit zrušení rozhodnutí o udělení licence“.*

Krajský soud proto o žalobě rozhodoval znovu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování odvolacího orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku.

Žalobce namítá rozpor v označení pozemků, na nichž se energetické zařízení nachází (nesoulad shledává v pozemcích uvedených v rozhodnutí o zkušebním provozu a v licenci i žádosti o licenci).

Z obsahu správního spisu plyne, že v žádosti („Seznam jednotlivých provozoven“ – na str. 1, čl. 123, což je poslední ze čtyř předložených) bylo umístění energetického zařízení identifikováno pozemky p. č. 1085/1, 1085/2, 1085/3, 1085/4, 1085/5, 1085/6, 1085/7, 1085/8, 1085/9, 1085/10, 1085/11, 1085/12, 1085/88, 1085/93, 1085/96, 1085/104, 1085/116, 1085/119, k. ú. Havřice, obec Uherský Brod. V licenci bylo umístění energetického zařízení popsáno těmito pozemky p. č. 1085/1,2,3,4,5,6,7,8,9, 1085/10,11,12,88,93,96 a 1085/104,116,119, k. ú. Havřice, obec Uherský Brod. V rozhodnutí o zkušebním provozu je uvedeno, že elektrárna je umístěna na pozemcích p. č. 1048/3, 1058/3, 1085/1, 1085/2, 1085/3, 1085/4, 1085/5, 1085/6, 1085/7, 1085/8, 1085/9, 1085/10, 1085/11, 1085/12, 1085/88, 1085/93, 1085/96, 1085/104, 1085/114, 1085/116, 1085/119 k. ú. Havřice, obec Uherský Brod.

Z uvedeného je zřejmé, že v rozhodnutí o zkušebním provozu jsou skutečně uvedeny některé pozemky (konkrétně p. č. 1048/3, 1058/3, 1085/114) nad rámec licence i žádosti o licenci.

Osoba zúčastněná na řízení tento rozpor vysvětluje tím, že stavební úřad vyšel z podkladů, které mu předložila ke stavebnímu povolení. V tu dobu se domnívala, že bude třeba zastavět více pozemků. Vzhledem k tomu, že byly dodány panely o větším výkonu, nebylo třeba realizovat elektrárnu na všech pozemcích. Proto také osoba zúčastněná na řízení předložila v řízení o licenci nové seznamy provozoven. Administrativním pochybením ale tuto změnu neoznámila stavebnímu úřadu.

Se žalobcem tedy lze souhlasit, že žalovaný pochybil, pokud si nejasnosti ohledně pozemků nevyjasnil v řízení o licenci. Nepochybně se jedná o vadu postupu žalovaného. Nutně navazující úvahou pak musí být úvaha, zda tento nedostatek je natolik významným zjištěním, jež indikuje důvodnou pochybnost v tom směru, že rozhodnutí o udělení licence pro konkrétní energetické zařízení nemělo být vůbec uděleno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je dán jiný stejně závažný důvod pro zrušení rozhodnutí, jímž by bylo celkové zamlžení okolností vydávání tohoto rozhodnutí.

Nic takového však v daném případě zjištěno nebylo. Vyjádření osoby na řízení zúčastněné k tomuto rozporu považuje soud za racionální a hodnověrné; koresponduje ostatně i s listinami obsaženými ve spisu (s územním rozhodnutím a stavebním povolením a s několika postupně předkládanými seznamy provozoven). Případné pochybení osoby na řízení zúčastněné, která provedla stavbu na menším množství pozemků, než původně předpokládala (a než bylo stanoveno ve stavebním povolení), popř. záměrně umístila stavbu jen na části pozemků, aniž by tuto skutečnost oznámila stavebnímu úřadu, nemá bez dalšího žádný vliv na udělenou licenci. Rozhodnutí o

udělení licence obsahuje shodné pozemky, které byly uvedeny v žádosti o udělení licence. Zároveň není podle soudu identifikace energetického zařízení, pro jehož provoz byla licence udělena, jakkoli zpochybněna.

Žalobce dále namítá, že osoba zúčastněná na řízení neprokázala vlastnické, resp. užívací právo k energetickému zařízení.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. e) energetického zákona se k žádosti o licenci připojí doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení.

Podle § 98a odst. 2 písm. a) energetického zákona Energetický regulační úřad stanoví vyhláškou způsoby prokazování finančních a technických předpokladů a odborné způsobilosti pro jednotlivé druhy licencí, způsoby určení vymezeného území a provozovny, prokázání vlastnického nebo užívacího práva k užívání energetického zařízení, náležitosti prohlášení odpovědného zástupce, a vzory žádostí k udělení, změně a zrušení licence.

Podle § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. vlastnické právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje a) výpisem z katastru nemovitostí, zapisuje-li se vlastnické právo do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu, b) smlouvou, na základě které dochází k převodu nemovitosti, pokud vlastnické právo k nemovitosti není předmětem zápisu do katastru nemovitostí, c) smlouvou, na základě které dochází k převodu vlastnického práva k movitému energetickému zařízení, d) smlouvou, ze které je zřejmé, že žadatel je vlastníkem daného movitého energetického zařízení, e) originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadatel nabyl vlastnické právo k energetickému zařízení na základě rozhodnutí soudu nebo správního orgánu nebo je jeho vlastnické právo takovým rozhodnutím potvrzeno, nebo f) potvrzením o nabytí vlastnictví, bylo-li energetické zařízení předmětem veřejné dražby.

Podle § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb. nelze-li nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení nebo užívacího práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými v § 7 odstavci 1 nebo 2 této vyhlášky, protože takové nabývací tituly nelze doložit, došlo k nabytí ze zákona nebo je již nelze dohledat, lze nabytí vlastnického práva nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.

Právo užívat energetické zařízení v soukromoprávním smyslu je prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví. Tomu ostatně nasvědčuje i dikce citovaného § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb., který umožňuje soukromoprávní vztah k energetickému zařízení prokázat i jiným způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Existence soukromoprávního vztahu k energetickému zařízení je prvotním předpokladem pro provozování energetického zařízení, které s ohledem na dotčení veřejných zájmů podléhá regulaci veřejnoprávními předpisy; jedná se o omezení sledující legitimní cíl, za současného zachování přiměřenosti veřejnoprávní regulace, která shodně dopadá jak na vlastníka, tak i na oprávněného uživatele energetického zařízení. S tím ostatně koresponduje i důvodová zpráva k návrhu energetického zákona, která uvádí, že „...základním předpokladem udělení licence je splnění podmínek uvedených v tomto zákoně, obdobně jako je tomu v živnostenském zákoně. Vzhledem k charakteru energie, ke složitosti energetických systémů a náročnosti jejich obsluhy, a to i z hlediska veřejného ohrožení, je stanovena věková hranice pro udělení licence na 21 let. Z obdobných důvodů musí žadatel o udělení licence stanoveným způsobem prokazovat svoji odbornou způsobilost a bezúhonnost. Žadatel musí kromě výše uvedených podmínek prokázat, že je schopen dlouhodobě financovat své podnikatelské aktivity, že vlastní, nebo má pronajato, technologické zařízení pro plynulé zajištění dodávek.“ (důvodová zpráva k návrhu zákona, sněmovní tisk č. 535/0, digitální repozitář www.psp.cz).

Osoba na řízení zúčastněná k žádosti přiložila smlouvu o dílo ze dne 14.9.2010, jejímž předmětem bylo dílo „Fotovoltaická elektrárna Havříce 1,88 MW“. V čl. 16.1 smlouvy o dílo bylo uvedeno, že vlastnické právo k dílu přechází na objednatele po úhradách dílčích částí v rozsahu dle předávacích/zjišťovacích protokolů postupně až do zaplacení kupní ceny za kompletní dílo. Součástí spisu je také předávací protokol ze dne 16.12.2010, jímž je osobě na řízení zúčastněné předána „Fotovoltaická elektrárna o výkonu 1,88 Mwp, k.ú. Havříce“.

Z uvedeného je zřejmé, že v době rozhodování o žádosti o licenci osoba na řízení zúčastněná skutečně nedoložila vlastnické právo k energetickému zařízení, neboť nedoložila, že bylo celé dílo zapláceno (a v souladu s předloženou smlouvou o dílo tak na osobu zúčastněnou na řízení přešlo vlastnické právo). Předávací protokol elektrárny je pak datován až dnem následujícím po vyhotovení licence. To však ještě neznamená, že by osoba zúčastněná na řízení nedisponovala žádným soukromoprávním titulem, z

něhož by jí k elektrárně plynulo užívací právo (jiné než vlastnické), resp. že by nedoložení konkrétní listiny prokazující užívací právo neumožňovalo žalovanému licenci udělit. Naroveň dokladům prokazujícím vlastnické právo jsou totiž stavěny doklady jinak prokazující užívací právo (§ 7 odst. 4 písm. e/ energetického zákona), nadto nelze-li některé z těchto práv doložit (prokázat) tak, jak předpokládá § 7 odst. 1 nebo 2 vyhlášky č. 426/2005 Sb., lze tak učinit i jinak, pokud zvolený způsob nevzbuzuje důvodné pochybnosti (§ 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb.). Zohlední-li zdejší soud, že osoba zúčastněná na řízení obdržela územní rozhodnutí a stavební povolení k elektrárně, získala rozhodnutí o povolení zkušebního provozu a s bankou uzavřela úvěrovou smlouvu na financování, to vše za situace, kdy podle předložené smlouvy o dílo mělo vlastnické právo k elektrárně přejít na osobu zúčastněnou na řízení až úplným zaplacením díla, pak důvodné pochybnosti o tom, zda osoba zúčastněná na řízení měla soukromoprávní titul k elektrárně, dány nejsou. Pak tedy ani skutečnosti zmiňované žalobcem nemohou vyústit v závěr, že osoba zúčastněná na řízení nebyla pro účely udělení licence subjektem, který neměl k elektrárně žádné užívací právo.

Ostatně, pokud by došlo k tomu, že by se osoba zúčastněná na řízení nestala posléze vlastníkem a nadto ztratila i do té doby existující užívací právo k elektrárně, bylo by to důvodem pro odnětí licence. Nic takového však žaloba nezmiňuje.

Za této situace nebylo třeba zjišťovat, zda osoba na řízení zúčastněná žalovanému předložila dodatek ke smlouvě o dílo a předávací protokol ze dne 15.11.2010.

Žalobce rovněž namítá, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 prováděcí vyhlášky k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují:

- a) u nových energetických zařízení územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,
- b) u dokončených energetických zařízení, u kterých se provádí změna v rozsahu podle stavebního zákona, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání

stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

c) u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem,

d) u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Z energetického zákona ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu (a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek) není předmětem licenčního řízení. Technické předpoklady dokládá žadatel o licenci jednak rozhodnutím stavebního úřadu a kromě toho dokladem prokazujícím splnění požadavků zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zákonodárce odkázal v poznámce pod čarou, která jako nenormativní část legislativního aktu slouží jako výkladová pomůcka, na § 6c odst. 1 písm. a) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce, podle kterého organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve stanovených případech; při výrobě vyhrazených tlakových zařízení, nevztahuje-li se na ně platné nařízení vlády vydané k provedení zvláštního zákona. Z citovaných ustanovení, ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci nutně dokládat ještě stanovisko Technické inspekce České republiky.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen pouze doložit splnění technických předpokladů rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence. V rozsudku ze dne 3.8.2009 ve věci sp.zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále jej provozovat *in merito* nezakládá.

Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu je stavební úřad. Nelze přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetencí jiného orgánu státní

správy; již s ohledem na to nelze z výše citované právní úpravy dovodit oprávnění žalovaného posuzovat v licenčním řízení technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho zkušební provoz za stanovených podmínek již povolil. Odpověď na tuto otázku poskytuje technická dokumentace stavby energetického zařízení (nikoli tedy revizní zpráva) a tu musel mít k dispozici stavební úřad při svém rozhodování.

Dále žalobce namítá, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila oprávnění užívat energetické zařízení na dobu 25 let, na kterou jí byla licence udělena.

Tu zdejší soud připomíná již shora uvedené, že podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám.

Podle § 4 odst. 1 energetického zákona se licence na výrobu elektřiny uděluje nejvýše na 25 let.

Podle § 4 odst. 4 energetického zákona v případě, že žadatel o udělení licence podle § 4 odst. 1 téhož zákona doloží vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, na dobu kratší než 25 let, licence se uděluje nejvýše na tuto dobu.

Z pohledu doložení vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, tedy splnění podmínky podle § 5 odst. 3 energetického zákona, je podstatné, zda osobě zúčastněné na řízení svědčil některý ze soukromoprávních užívacích titulů (touto otázkou se soud zabýval již výše a existenci užívacího práva k elektrárně shledal). Fakt, že byl rozhodnutím Městského úřadu Uherský Brod ze dne 7.12.2010 povolen zkušební provoz zařízení jen do 28.2.2011, jak jej akcentuje žalobce, ovšem nikterak nesouvisí s doložením vlastnického práva či práva užívat toto zařízení v soukromoprávním smyslu, a tedy nemůže mít žádný vliv na splnění podmínky doložení (vlastnického nebo užívacího) práva podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Udělení licence na dobu 25 let podle § 4 odst. 1 energetického zákona tedy žalovanému nic nebránilo.

Ani v této části soud žalobu důvodnou neshledal.

Žalobce však také zpochybňuje revizní zprávu ze dne 16.11.2010; podle jeho názoru tato revizní zpráva nebyla způsobilá prokázat technické předpoklady, neboť mj. obsahovala rozporné údaje ohledně fotovoltaických panelů a zpráva je tak nevěrohodná. Podle žalobce elektrárna nebyla v době vyhotovení revizní zprávy dokončena a revizní zpráva ze dne 16.11.2010 je tak nepravdivá. Byla-li elektrárna dokončena a předána subdodavatelem dodavateli až 17.12.2010, nemohla revizní zpráva ze dne 16.11.2010 předložená osobou na řízení zúčastněnou být pravdivá.

Tato skutečnost plyne podle žalobce z předávacího protokolu stavby „FVS Havříce“, kterým (NOBILITY SOLAR PROJECTS a.s. – což je dodavatel elektrárny pro osobu na řízení zúčastněnou) dne 17.12.2010 přebírá dokončené dílo (číslo zakázky ZAK 05209) od FAMES spol. s r. o. Dílo je zde popsáno jako „D+M konstrukcí FS-PK1A-24m 22 ks, D+M konstrukcí FS-PK1A-18m 4 ks, D+M konstrukcí FS-PK1A-12m 2 ks, D+M konstrukcí FS-PK1A-6m 4 ks, D+M konstrukcí FS-PK4H-24m 112 ks, D+M konstrukcí FS-PK4H-18m 17 ks, D+M konstrukcí FS-PK4H-12m 10 ks, D+M konstrukcí FS-PK4H-6m 11 ks, D+M oplocení 903 m, D+M brány 1 ks, D+M branky 1 ks, montáž panelů 9276 ks, D+M rámu na střídače 25 ks, D+M ochranných nerezových lemů 40ks“.

Nepravdivost revizní zprávy ze dne 16.11.2010 žalobce dovozuje též z rozporných údajů ohledně solárních panelů v revizní zprávě ze dne 16.11.2010, kterou žalobce předložil v licenčním řízení, v revizní zprávě ze dne 30.5.2012, kterou předložil v řízení před soudem, a v kolaudačním souhlasu ze dne 11.4.2011.

Z výše citovaných ustanovení § 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. plyne, že v licenčním řízení je žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů příslušným aktem stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Pokud jde o zprávu o revizi, tak **ta se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení**. Takový závěr zaujal zdejší soud již opakovaně (např. rozsudky ve věcech téhož žalobce i žalovaného sp.zn. 62 A 111/2013 či sp.zn. 62 A 116/2013) a shodně se k této otázce postavil i Nejvyšší správní soud (např. rozsudky ve věcech sp.zn. 9 As 256/2015 nebo sp.zn. 7 As 204/2015).

Za této situace tedy nelze souhlasit s tím, že energetické zařízení nemusí být zcela dokončeno, aby bylo možno vyhotovit revizní zprávu, a že posouzení dokončenosti elektrárny před revizí je otázkou odbornou, k níž by bylo třeba dokazovat znaleckými posudky, které předložila osoba na řízení zúčastněná. Nejvyšší správní soud totiž ve zmíněném rozsudku ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015 jednoznačně

uvedl, že „výrobnou elektřiny podle § 2 odst. 2 bod 18 energetického zákona je energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Stanoví-li tedy energetický zákon, že k udělení licence pro výrobu elektřiny je nutné prokázat technické předpoklady, které se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost, pak se tím rozumí **osvědčení bezpečnosti energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie**. S ohledem na povahu fotovoltaické elektrárny je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že **slouží k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely**. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že **zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí**. Připuštění jiného názoru by mohlo vést k nežádoucímu stavu, kdy by Úřad (pozn. soudu: žalovaný) mohl udělit licenci k provozování zařízení i za situace, kdy by nebylo zcela jisté, zda všechny jeho součásti splňují požadavky pro bezpečný provoz. Uvedený závěr má oporu v energetickém zákonu a vyhláše o podmínkách udělování licencí. Znění technických norem ČSN, není pro posouzení této otázky relevantní. Rovněž není podstatné, zda má či nemá revizní technik povinnost kontrolovat, zda a jakými solárními panely je energetické zařízení osazeno, jelikož to nemá vliv na závěr, že revize musí být prováděna až poté, co je energetické zařízení kompletní“. Otázka nezbytnosti dokončení elektrárny před provedením revize je tedy otázkou právní, kterou zdejší soud posoudil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu tak, že „zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí“ (tj. až poté, co jsou zapojeny veškeré solární panely).

Byť tedy ze žádného právního předpisu neplyne povinnost uvést do revizní zprávy údaje o výkonu jednotlivých panelů a jejich celkovém počtu, jak uvádí Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, tentýž Nejvyšší správní soud (dokonce tentýž jeho senát) dospěl k jednoznačnému závěru, že revizi lze provést až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí (tj. až poté, co jsou zapojeny veškeré solární panely).

V revizní zprávě revizního technika K. ze dne 16.11.2010, která byla předložena v licenčním řízení, je uvedeno, že je na ocelových konstrukcích umístěno 1520 panelů Solarfun SF220-30P-230Wp, 2278 panelů Solarfun SF160-24M-195Wp a 5678 panelů Solarfun SF160-24M - 190 Wp (celkem tedy 9476 panelů).

V územním rozhodnutí a stavebním povolení je uvedeno, že se stavba bude skládat ze 7920 fotovoltaických panelů s výkonem 235 W; celkový výkon tedy bude 1,86 MW.

V žádosti o povolení zkušebního provozu ze dne 1.12.2010 je rovněž uvedeno, že elektrárna je osazena panely o výkonu 235 W.

V rozhodnutí o zkušebním provozu ze dne 7.12.2010 č.j. OSUUP/2599/10/HA, které je obsaženo ve spisu Městského úřadu Uherský Brod, je uvedeno, že stavba obsahuje fotovoltaické panely o výkonu každého z nich 235 W o celkovém počtu 7 920 ks.

V kopii rozhodnutí o zkušebním provozu ze dne 7.12.2010 č.j. OSUUP/2599/10/HA, která je obsažena ve spisu žalovaného a byla předložena jako příloha žádosti o udělení licence, údaj o množství a výkonu panelů chybí.

V kolaudačním souhlasu ze dne 11.4.2011 vztahujícím se k předmětné elektrárně je uvedeno 9429 ks panelů typu JAP6-230. Shodný počet panelů je uveden i v nedatovaném přípisu J.K. (NOBILITY SOLAR PROJECTS a.s.), nazvaném „Změny skutečného provedení od dokumentace pro stavební povolení“, kterým byla doplňována žádost o kolaudační souhlas ze dne 7.2.2011. Zde je dále uvedeno, že namísto 7620 panelů o výkonu 235 Wp jsou instalovány tyto panely: 343 ks o výkonu 240 Wp, 1078 ks o výkonu 230 Wp, 3638 ks o výkonu 195 Wp a 4318 ks o výkonu 190 Wp.

V revizní zprávě revizního technika K. ze dne 30.5.2012, kterou žalobce předložil v soudním řízení, je uvedeno, že na konstrukci je umístěno 9500 ks panelů Solarfun SF160-24 Mo o výkonu 190 (4302 panelů) a 195 Wp (3638 panelů) a Solarfun SF220-30P o výkonu 230 (1069 panelů) a 240 Wp (491 panelů).

Z uvedeného plyne, že se revizní zprávy neshodují v počtu solárních panelů (9476 x 9500) a ani v jejich výkonu (1,875 945 Wp x 1,890 500 Wp). Zatímco revizní zpráva ze dne 16.11.2010 zmiňuje panely o výkonu 230, 195 a 190 Wp, revizní zpráva ze dne 30.5.2012 hovoří i o panelech o výkonu 240 Wp (konkrétně se má jednat o 491 panelů). Zároveň se neshodují ani dílčí počty panelů o výkonu 230, 195 a 190 Wp.

Pokud jde o kolaudační souhlas, tak ten uvádí zcela jiný počet panelů (9429), výkon i typy instalovaných panelů. Ani doplnění žádosti o kolaudační souhlas (nedatovaný přípis J.K.) se v počtu panelů neshoduje se žádnou revizní zprávou. Toliko údaj o počtu panelů o výkonu 195 Wp (3638) souhlasí s revizní zprávou ze dne 30.5.2012. Celkový počet panelů ani jednotlivé počty panelů o výkonu 230, 240 a 190 Wp se však již s touto revizní zprávou neshodují.

Odlišný výkon i počet panelů je uveden též v rozhodnutí o zkušebním provozu. Soud si nemohl nepovšimnout, že narozdíl od originálu tohoto rozhodnutí, který údaj o počtu panelů a jejich výkonu uvádí (7 920 kusů panelů o výkonu 235 W), kopie předložená osobou zúčastněnou na řízení žalovanému k žádosti o udělení licence tento údaj neobsahuje. Z této listiny je přitom zjevné, že údaj o počtu a výkonu panelů v kopii někdo úmyslně odstranil.

Osoba na řízení zúčastněná se k této skutečnosti nebyla schopna vyjádřit (a to ani při jednání konaném po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem). Pokud šlo o rozdílné údaje v počtu a výkonu panelů, tak sdělila, že to bylo dle jejího názoru způsobeno „opisováním“. Připustila, že revizní technik K. zřejmě převzal údaje o počtu a výkonu panelů z projektové dokumentace. Zdůraznila však, že nikoli počet a typ panelů, nýbrž celkový výkon elektrárny je podstatný.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 25.3.2015 vyplynulo, že J.K., která na stavbě předmětné elektrárny působila jako stavbyvedoucí, k nesrovnalostem ohledně počtu a výkonu panelů uvedla, že revizní technik K. vycházel z údajů obsažených v projektové dokumentaci, „kterou mu dali“. Sdělila, že panely nepočítal, že „to by ani nešlo“. Dále uvedla, že „stavební úřad údaje opisoval zcela jistě. Pravidelná revize pana K. odpovídá skutečnosti, protože ten dělal revizi v době, kdy již byly všechny panely zaevidovány i podle výrobních čísel“.

Z odpovědí na otázky policie ze dne 16.3.2015 vyplynulo, že revizní technik R.K. uvedl, že předmětem revize byla DC (stejnoseměrná) část elektrárny, tj. propojovací kabeláž od solárních panelů přes sdružovací skříně po střídač. Uvedl, že již neví, zda revizi prováděl dva nebo tři dny. Jak vypadalo staveniště si již nepamatuje, ale pohybovalo se tam větší množství pracovníků. Uvedl také, že „předpokládá“, že byly osazeny všechny solární panely. Určitě je však nepočítal. Informace o počtu a typu panelů získal z technické zprávy a projektové dokumentace. Solární panely nebyly předmětem revize, stejně jako sdružovací skříně i střídače. K těmto zařízením dodává dokumentaci výrobce. Veškeré kabely NN na straně DC, kterou revidoval, byly zapojeny. Zapojení DC rozvaděčů nerevidoval.

Z úředního záznamu o podaném vysvětlení na policii dne 8.6.2015 vyplynulo, že revizní technik R.K. uvedl, že na FVE Havříce „byl pouze jednou, a to dne 12.11.2010, kdy prováděl revizi elektrického zařízení“. Prováděl revizi „kabeláže stejnosměrné části, a to konkrétně od sdružovačů po měniče“. Pohyboval se po celé elektrárně, procházel mezi panely. Z jeho pohledu byla stavba dokončena. „Všechny konstrukce byly osazeny panely“. Výčet panelů nesestavoval on, ale obdržel jej od zhotovitele. Jaké panely byly osazeny, nekontroloval. Z hlediska jeho práce ho to nezajímalo.

U jednání zdejšího soudu revizní technik R.K. uvedl, že si z předmětné revizní prohlídky nepamatuje vůbec nic. Vše, co uvedl na policii, dovodil z revizní zprávy, do které předtím nahlédl. Opakovaně uváděl, že pokud revizní zprávu napsal, revizi řádně uskutečnil a elektrárna byla ve všech částech, které revidoval, dokončena. Kdyby tomu bylo jinak, revizní zprávu by nezpracoval. Poukázal též na to, že dělal revize na cca 10 fotovoltaických elektrárnách a u „5 až 6“ z nich byl vyzván k podání vysvětlení na policii. Soudu však nebyl schopen říct k žádné z těchto elektráren ani revizí vůbec nic. Vzpomněl si jen na to, že jedna elektrárna se nacházela někde u Hulína.

Z provedeného dokazování a ze správního spisu tedy vyplynulo, že osoba na řízení zúčastněná v licenčním řízení předložila revizní zprávu (z roku 2010), která obsahovala odlišné údaje o nainstalovaných fotovoltaických panelech než revizní zpráva z roku 2012. Úplně jiné údaje o počtu panelů pak byly uvedeny i v předávacím protokolu stavby ze dne 17.12.2010, v rozhodnutí o zkušebním provozu ze dne 7.12.2010 a v kolaudačním rozhodnutí ze dne 11.4.2011. Současně je ze spisu zřejmé, že v řízení o licenci předložila osoba na řízení zúčastněná revizní zprávu z roku 2010 a kopii rozhodnutí o zkušebním provozu, v níž byl údaj o počtu a typu panelů úmyslně odstraněn. Mezi těmito dvěma listinami předloženými v řízení o udělení licence tak z hlediska počtu a typu panelů nebyl žádný rozpor (počet a typy panelů byly totiž popsány toliko v revizní zprávě). Z výpovědi revizního technika K. přitom vyplynulo, že on panely nerevidoval a údaje o nich opsal do revizní zprávy z projektové dokumentace.

Jak ale uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, údaje o solárních panelech nemusejí být v revizní zprávě obsaženy. Právě popsáný postup revizního technika tedy není nezákonným ani nijak nemůže ovlivnit věrohodnost revizní zprávy.

Jinak by tomu bylo, pokud by revizní technik revidoval elektrárnu, která by nebyla dokončena ve všech nezbytných částech (tj. až poté, co jsou zapojeny veškeré solární panely), jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015. Taková revizní zpráva by nemohla obstát.

Soud tedy zjišťoval dokončenost elektrárny k datu provedení revize. K tomu provedl důkaz satelitními fotografiemi předmětné elektrárny předloženými žalobcem, které byly podle žalobce pořízeny ve dnech 2.1.2011 a 14.3.2011, úředním záznamem vyhotoveným vrchním komisařem kpt. H., výpisem z katastru nemovitostí k pozemku parc.č. 1085/2 v k.ú. Havříce a ortofotomapou aktuální situace elektrárny, z nichž vyplynulo, že v době pořízení satelitních snímků se na pozemku parc. č. 1085/2 nenacházely konstrukce se solárními panely (pozemek byl prázdný), zatímco na aktuálním snímku z ortofotomapy (byť není přesně známa doba jeho pořízení) se tam nachází 5 řad solárních panelů. Soud přitom nemá důvod zpochybňovat datum pořízení satelitních snímků, neboť byly předloženy policií a žalobcem (tj. nejvyšším státním zástupcem), kteří nemají žádný důvod (ani zájem) předkládané důkazní návrhy jakkoli pozměňovat či dokonce falšovat. Současně osoba na řízení zúčastněná ve svém zpochybnění data pořízení předmětných snímků neuvedla nic konkrétního a ani nenavrhla žádný důkaz, který by datum pořízení těchto snímků mohl zpochybnit.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že na začátku roku 2011 se na pozemku parc.č. 1085/2 v k.ú. Havříce, na němž se podle rozhodnutí o udělení licence i podle rozhodnutí stavebního úřadu měla elektrárna nacházet, solární panely umístěny nebyly, zatímco později se na tomto pozemku panely nacházely. Tuto skutečnost potvrdila i osoba na řízení zúčastněná, která k tomu uvedla, že „maximálně“ mohlo dojít k přeskládání

panelů. Nebyla však schopna uvést, kdy k takovému přeskládání mělo dojít, ani které panely, resp. panely ze které části elektrárny, byly přeskládány. A to ani jednatel osoby na řízení zúčastněné, kterému byl dán prostor u jednání soudu přímo nad satelitním snímkem elektrárny, a opakovaně byl k údajnému přesunu panelů tázán. Jednatel nakonec uvedl, že k přesunu panelů mohlo dojít na přelomu let 2010 a 2011, nebyl však schopen uvést, odkud byly panely přesouvány. Takové vysvětlení zdejší soud nepovažuje za důvěryhodné, neboť podle snímku z března 2011 se na předmětném pozemku panely ještě nenacházely. Nevěrohodnost tohoto vysvětlení podtrhuje i to, že během soudního řízení osoba na řízení zúčastněná uvedla, že nebylo třeba elektrárnu realizovat na všech pozemcích, na kterých byla povolena, neboť byly dodány panely o větším výkonu. K. (stavbyvedoucí) při podání vysvětlení také výslovně uvedla, že k první větší výměně panelů došlo až v roce 2015, kdy se měnilo 82 panelů. O tom, že by mělo dojít k přesouvání panelů, osoba na řízení zúčastněná nikdy během řízení nehovořila. K prokázání svého nekonkrétního tvrzení (o přesunu panelů) přitom osoba na řízení zúčastněná ani nenavrhlala žádný důkaz či nepožádala o lhůtu, aby se je mohla pokusit konkretizovat. Soud tedy považuje její vysvětlení za účelové.

Z provedeného dokazování tak vyplynulo, že začátkem roku 2011 nebyla elektrárna dokončena, neboť na pozemku parc. č. 1085/2 nebyly umístěny konstrukce se solárními panely. Ty byly nainstalovány nejdříve ke konci března 2011, neboť na snímku ze 14.3.2011 je ještě pozemek prázdný. K této části elektrárny se tedy revizní zpráva R.K. z roku 2010 vztahovat nemůže. Současně neexistuje žádné rozhodnutí o změně licence, na základě něhož došlo v období po březnu 2011 k rozšíření elektrárny (a jejího výkonu) právě o předmětné panely.

Závěru o nedokončenosti elektrárny v době provádění revize pak mohou odpovídat právě i rozdílné údaje o solárních panelech obsažené v revizních zprávách, v rozhodnutí o zkušebním provozu a v kolaudačním souhlasu.

Revizní zpráva R.K. z roku 2010 se tedy nevztahovala k celé fotovoltaické elektrárně, neboť tu část elektrárny, která se nyní nachází na pozemku parc. č. 1085/2, revizní technik vůbec nerevidoval ani neprohlédl, neboť tato část nebyla v roce 2010 postavena. Soud je přitom toho názoru, že revizní technik musí před zpracováním revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Zpráva o revizi se pak musí vztahovat *„k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.12.2015 ve věci sp.zn. 7 As 204/2015). Tak tomu v daném případě nebylo.

Důležitost revizní zprávy ve vztahu k udělení licence zdůraznil opakovaně i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 3.12.2015 ve věci sp.zn. 9 As 19/2015, kde uvedl, že *„zpráva o výchozí revizi je tedy jeden ze dvou dokumentů prokazujících splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a*

*bezpečnost budoucího provozu. Podle kasačního soudu je tedy velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě“. V rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „**jíž samotné zjištění, že revizní technik, který podepsal revizní zprávu, (...) ve skutečnosti před sepsáním revizní zprávy elektrárnu fyzicky nezkontroloval, revizní zprávu zpochybňuje. Na základě takové revizní zprávy nebylo možno vydat rozhodnutí o udělení licence“.***

Zprávu o revizi vyhotovenou R.K. tedy nelze považovat za zprávu, která by bezpečnost elektrárny prokazovala, neboť se nevztahuje k dokončené elektrárně a neosvědčuje tak bezpečnost elektrárny ve skutečné podobě. Taková zpráva nemohla být tedy podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence, neboť neprokazuje technickou způsobilost žadatele o licenci. Ta nebyla prokázána ani v řízení před zdejší soudem.

Za této situace nebylo třeba zjišťovat, zda v polovině prosince 2010 byly na elektrárně montovány ještě další panely, jak by mohlo plynout z fotografií pořízených K., na nichž se vedle zasněžených řad panelů nacházejí i řady panelů, které pokryty sněhem nejsou. Současně jsou na fotografiích rozpoznatelné i palety se solárními panely, což potvrdila i osoba na řízení zúčastněná. Byť by skutečně mohla být správná žalobcová dedukce, že ty řady panelů, které zasněženy nejsou, byly namontovány až v prosinci 2010 a v době provedení revize (tj. v polovině listopadu 2010) se ještě na elektrárně nenacházely a elektrárna tedy nebyla ani v této části dokončena, nepovažuje soud za nezbytné tuto otázku postavit najisto. Nedokončenost elektrárny (té části nacházející se na pozemku parc. č. 1085/2) byla totiž v řízení dostatečně prokázána a je zcela postačující k závěru, že revizní zpráva R.K. není dostatečným podkladem, který by mohl prokazovat bezpečnost elektrárny.

Soud nepovažoval za nutné provádět výsledek revizního technika B., který zpracovával revizní zprávu na kabelovou přípojku VN, ani pracovníků společnosti FAMES spol. s r. o. (subdodavatele na výstavbě elektrárny), neboť by jejich výpověď nemohla na skutečnostech plynoucích ze satelitních snímků nic změnit.

Za této situace, kdy soud shledal, že revizní zpráva ze dne 16.11.2010 nebyla způsobilým podkladem pro prokázání technických předpokladů, nebylo již třeba, aby se soud zabýval tím, zda se týká toliko některých NN instalací či nikoli. Takové posouzení by totiž již nemělo žádný praktický význam. Soud pouze dodává, že pokud jde o požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému, tak ten ze žádného právního předpisu neplyne, jak již zdejší soud opakovaně judikoval ve věcech téhož žalobce a žalovaného (např. rozsudek ze dne 30.3.2015 ve věci sp. zn. 62 A 107/2013).

Žalobce dále namítal, že žalovaný udělil licenci pro celkový instalovaný výkon 1,89 MW, přestože žadatel o licenci požadoval 1,88 MW.

Pokud jde o celkový maximální výkon, tak je pravdou, že osoba na řízení zúčastněná v prvních dvou seznamech provozoven (jako přílohách k žádosti o licenci) uváděla výkon 1,89 MW. V dalších dvou seznamech, které během řízení sama doložila, již byl uveden výkon 1,88 MW. Shodný výkon se pak objevuje i ve smlouvě o dílo (kde je navíc výkon konkretizován tak, že se bude jednat minimálně o výkon $1880 \pm 3\%$ kWp). Licenci pak žalovaný udělil na maximální výkon 1,89 MW. Ve stavebním povolení je uveden výkon 1,86 MW. Podle revizní zprávy ze dne 16.11.2010 měl celkový výkon elektrárny činit 1,875945 MWp.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný pochybil, pokud udělil licenci pro celkový instalovaný výkon 1,89 MW, přestože bylo požadováno 1,88 MW. Později v řízení předloženými seznamy provozoven osoba na řízení zúčastněná svoji žádost změnila a namísto původně požadovaných 1,89 MW žádala licenci pro elektrárnu s výkonem 1,88 MW (zřejmě proto, že tomuto výkonu odpovídala po zaokrouhlení na dvě desetinná místa předložená revizní zpráva). Odchylka 0,01 MW se na první pohled může jevit jako bagatelní a sama o sobě by nemusela být pro zdejší soud důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a to za situace, pokud by pro ni bylo rozumného vysvětlení opírajícího se o podklad procházející správním spisem. Celkový instalovaný výkon elektrárny však musí vyplývat nejen ze žádosti o udělení licence, nýbrž především z revizní zprávy, kterou je dokládáno splnění technických předpokladů. V posuzované věci byla revizní zpráva shledána nevěrohodnou a nelze z ní jako z podkladu rozhodnutí o udělení licence vycházet. Za této situace nelze než uzavřít, že pro závěr o celkovém instalovaném výkonu 1,89 MW neměl žalovaný žádný podklad (v žádosti bylo požadováno 1,89 MW a revizní zpráva – tedy jediný podklad rozhodnutí zmiňující výkon – po zaokrouhlení uváděla výkon 1,88 MW). Nelze-li tedy v posuzované věci celkový instalovaný výkon elektrárny z ničeho zjistit, nelze souhlasit s osobou zúčastněnou na řízení v tom, že odchylka 0,01 MW je odchylkou bagatelní. Bude tedy na žalovaném, aby tento nedostatek v novém rozhodnutí odstranil.

Jestliže jde o vyjádření Technické inspekce České republiky, které nad rámec správního spisu předložil žalobce, nejde o listinu, z níž by mohlo vyplynout cokoli ke skutkovému stavu; jde o listinu na podporu právního názoru žalobce, která z pohledu zdejšího soudu nemá prakticky žádný význam (nejvýše z ní může plynout zdroj právního názoru žalobce nebo skutečnost, že shodný právní názor se žalobcem má i někdo jiný – v tomto případě orgán veřejné moci).

VI. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložená revizní zpráva nebyla způsobitelná technické předpoklady prokázat. Neprokázání technických předpokladů k datu udělení licence je přitom dostatečně závažným zjištěním, které indikuje důvodné pochybnosti v tom směru, že napadené rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno. Zároveň se jednalo o vadu,

kteřou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení revizní zprávy či znaleckého posudku zpracované ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

Soud se tedy dále zabýval otázkou existence dobré víry osoby na řízení zúčastněné ve správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak mu uložil Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku, vyšel předně z vymezení pojmu dobrá víra obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.2.2015, ve věci sp.zn. 2 As 241/2014, v němž bylo uvedeno, že „*dobrá víra jako nezáviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem*“.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku: „*Pro existenci dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. I v případě závěru o nesplnění jedné z podmínek pro vydání rozhodnutí o udělení licence měl krajský soud vzít v potaz, že od jeho vydání do dne vydání napadeného rozsudku uplynuly více než čtyři roky. Úřad (žalovaný) v případě stěžovatele na žádné pochybnosti ohledně nesplnění technických předpokladů neupozornil, ač disponoval dostatečným personálním a odborným zázemím, aby jeho žádost o udělení licence posoudil a v případě rozporu s právními předpisy ji zamítl, případně vyzval stěžovatele k doplnění. Sám úřad pak připustil (viz jeho vyjádření k žalobě), že sehrál svou roli v systémovém selhání podpory obnovitelných zdrojů energie při udělování licencí (na výrobu elektřiny) ke konci roku 2010. Krajský soud však stěžovatelovu dobrou víru zpochybnil pouze tím, že měl úřadu předložit pozměněné rozhodnutí o zkušebním provozu, z něhož byl odstraněn údaj o počtu nainstalovaných panelů. Žádné úvahy naznačující, že k vydání rozhodnutí o udělení licence mohlo dojít např. trestným činem, však neuvedl. Pokud ani nejvyšší státní zástupce netvrdí a nedokládá, že k vydání rozhodnutí o udělení licence došlo např. v důsledku trestného činu, je podle Nejvyššího správního soudu přijatelné stěžovatelovo tvrzení, že dílo bylo dodáno tzv. na klíč včetně revizní zprávy a rozhodnutí o zkušebním provozu, přičemž rozhodným hlediskem pro něj byl celkový instalovaný výkon FVE“.*

Zdejší soud je přitom toho názoru, že s ohledem na to, že to byl právě žadatel o licenci (osoba na řízení zúčastněná), kdo předkládal předmětnou revizní zprávu R.K., nemohl být v **dobré víře** ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Musel totiž vědět, v jakém stavu se k datu zpracování revizní zprávy elektrárna nachází (tj. že minimálně na pozemku parc. č. 1085/2 v k.ú. Havřice není dokončena) a nemohl tedy oprávněně předpokládat, že předmětná revizní zpráva je zpracována řádně. K otázce dobré víry se přitom vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.2.2016 ve věci sp.zn. 9 As 256/2015, kde v bodech 173 a 174 uvedl, že je věcí žadatele o licenci, aby si zajistil řádné doklady, kterými podkládá svou žádost. Je věcí žadatele, aby si

vybral revizního technika a aby nebyl pouhým pasivním příjemcem revizní zprávy, ale aby důsledně vyžadoval řádný postup revizního technika. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba trvat na tom, aby žadatel přijal přiměřená opatření, která jej mohou vést k důvodnému předpokladu, že jím předkládaná revizní zpráva netrpí vadami. V případě právě posuzovaném tedy nelze dobrou víru shledat, neboť žadatel o licenci nemohl s ohledem na stav elektrárny (její nedokončenost) důvodně předpokládat, že se jedná o revizní zprávu řádnou, která by se vztahovala k celé elektrárně.

Právě uvedené podle zdejšího soudu platí v posuzované věci tím spíše za situace, kdy osoba zúčastněná na řízení (jako žadatel o licenci) byla personálně propojena se společností NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s., která předmětnou elektrárnu stavěla. Předseda představenstva osoby zúčastněné na řízení (L.B.) byl v rozhodnou dobu (v roce 2010) též místopředsedou představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. a člen představenstva osoby na řízení zúčastněné M.Ch. byl v rozhodnou dobu členem představenstva společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. Současně L.B. jako místopředseda společnosti NOBILITY SOLAR PROJECTS, a.s. uzavíral za zhotovitele subdodavatelské smlouvy na výstavbu jednotlivých částí předmětné elektrárny (např. smlouvu o dílo ze dne 2.11.2010 se společností MOEL s.r.o., smlouvu o dílo ze dne 15.9.2010 se společností Extra NET s.r.o. nebo smlouvu o dílo ze dne 10.9.2010 se společností EEIKA Brno, s.r.o.) a dokonce za zhotovitele přebíral části stavby (např. protokol o předání a převzetí stavby ze dne 26.11.2010). Nelze tedy souhlasit s tím, že by nebyl o realizaci stavby elektrárny informován. Materiálně vzato tedy na osobu zúčastněnou na řízení nelze nahlížet jako na osobu, jež by převzala dílo včetně veškeré dokumentace skutečně „na klíč“. I proto je nade vše pochybnost zřejmá, že osoba na řízení zúčastněná si **byla vědoma** toho, v jakém stavu se elektrárna k datu zpracování revizní zprávy nachází, a nemohla tedy oprávněně předpokládat, že předmětná revizní zpráva je zpracována řádně. Shora uvedené tedy vylučuje, aby osoba zúčastněná na řízení v nyní posuzované věci byla v pozici toho, kdo by „nevěděl a ani nemohl vědět“, že je licence udělena v rozporu s právem a nemůže tedy být v dobré víře v zákonnost napadeného rozhodnutí. Nelze tedy chránit její dobrou víru ani právní jistotu.

Zřejmý nedostatek dobré víry na straně osoby zúčastněné na řízení podle zdejšího soudu plyne i z toho, že bylo v řízení před žalovaným předloženo pozměněné rozhodnutí o zkušebním provozu, z něhož byl úmyslně odstraněn údaj o počtu nainstalovaných panelů.

Za této situace nemohla dobrou víru osoby zúčastněné na řízení založit doba, která uplynula od vydání přezkoumávaného rozhodnutí, ani „systémové selhání“ žalovaného, neboť osoba na řízení zúčastněná věděla, že je předkládána revizní zpráva, která byla zpracována v době, kdy elektrárna ještě nebyla dokončena. Tuto vědomost měla od okamžiku zpracování revizní zprávy (tj. od listopadu 2010).

Pokud jde o příčinu, míru a povahu zjištěné nezákonnosti, které uložil Nejvyšší správní soud soudu zdejšímu vážit, tak nepředložení řádné revizní zprávy, resp. revizní zprávy, která by se nevztahovala k celé dokončené elektrárně, považuje zdejší soud za vážné porušení zákona. Revizní zpráva má v souladu s § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. osvědčovat bezpečnosti práce s elektrickým zařízením (tj. že zařízení není pro osoby, které s ním přicházejí do styku, nebezpečné). Nevztahuje-li se tato zpráva k celému zařízení, neboť v době zpracování zprávy nebylo zařízení dokončeno, neprokazuje jeho bezpečnost. Byť byla prokázána nedokončenost elektrárny v části jednotek procent celkového výkonu elektrárny (jak plyne z úředního záznamu ze dne 19.5.2016), jedná se o elektrické zařízení, v jehož části bezpečnost nikdo neověřil. O této skutečnosti přitom osoba na řízení zúčastněná věděla, neboť byla prokázána personální propojenost osoby na řízení zúčastněné se zhotovitelem stavby i to, že předseda představenstva osoby na řízení zúčastněné (a současně místopředseda představenstva zhotovitele elektrárny) za zhotovitele jednal a na stavbě se vyskytoval. O stavu a dokončenosti elektrárny tedy byl zpraven.

Soud má tedy za to, že osoba na řízení zúčastněná nebyla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence a nelze tedy jinak, než zrušit rozhodnutí o udělení licence, neboť v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2014, č.j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží (a z obsahu spisu neplyne, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly); to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem

předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného. Úspěšnost osoby zúčastněné na řízení však v tomto ohledu dovozovat nelze. Pokud jde o řízení o kasační stížnosti, v němž byla osoba na řízení zúčastněná úspěšná, tak tento úspěch se nijak nepromítl v řízení o žalobě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.6.2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu

